

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului,
JudecătoriSvetlana Filincova,
Dumitru Visternicean, Iuliana Oprea

Examinând admisibilitatea recursului declarat de către SA „Termocom” în procedura falimentului,

în cadrul cauzei civile intentate la cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica” către SA „Termocom” în procedura falimentului cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, prin care a fost admisă cererea de apel depusă de SA „Termoelectrica”, casată hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016 în partea compensării cheltuielilor de judecată și emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere integrală a pretenției. În rest hotărârea a fost menținută. A fost casată hotărârea suplimentară din 07 iulie 2016 în partea respingerii pretențiilor „ca neîntemeiate”. În rest hotărârea suplimentară a fost menținută,

c o n s t a t ă :

La 22 decembrie 2012, SA „Termoelectrica” (SA „Centrala Electrică cu Termoficare nr. 2” din Chișinău) a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Termocom” în procedura planului, solicitând încasarea datoriei pentru energia termică livrată în sumă de 4 200 999,38 de lei și a cheltuielilor de judecată.

În susținerea cererii de chemare în judecată a indicat că, în conformitate cu contractul de furnizare a energiei termice nr. 1 din 14.03.2011 încheiat între SA „CET-2” și SA „Termocom”, furnizorul SA „CET-2” a livrat energie termică în apa caldă și apă de adaos pentru rețeaua termică către SA „Termocom” pentru luna iulie 2012, în sumă totală de 4 200 999,38 de lei, fapt reflectat prin factura fiscală.

SA „Termocom”, încălcând clauzele contractului, nu a achitat energia termică în apa caldă și apă de adaos pentru rețeaua termică furnizată de SA „CET-2” către SA „Termocom” pentru luna iulie 2012.

Neexecutarea corespunzătoare de către SA „Termocom” a obligațiunilor sale în plină măsură pentru plata a energiei termice, agravează situația financiară a SA „CET- 2” și aduce la imposibilitate pentru SA „CET-2” în măsura convenită de a îndeplini obligațiunile de plată pentru gazele naturale livrate de SRL”Chișinău-Gaz”.

Totodată, a mai indicat că, SA „Termocom” a semnat cu obiecții actul de predare-primire nr. 7 din 31.07.2012 și factura fiscală seria FB nr. 1779221, indicând, că *„din cauza depășirii temperaturii în conductele de alimentare nu se acceptă pentru achitarea energia termică în volum de 885,0 Gcal în mărime de 520 264, 95 lei”*.

A evidențiat, însă că, obiecțiile respective, nu au fost acceptate de către SA „CET-2” din motiv că sunt nefondate și care se contrazic cu condițiile contractului nr. 1 din 14.03.2011, Regimul de funcționare a instalației de termoficare al SA „CET-2” în perioada de vară al an. 2012 în redacția observațiilor SA „CET-2” și Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09.04.1998.

Neacceptarea spre achitare de către SA „Termocom” în procedura falimentului a energiei termice în volumul 885 Gcal în sumă de 520 264,95 de lei (fără TVA), ce a fost de fapt livrată SA „Termocom” și recepționată de aceasta, contravine prevederilor contractului încheiat și legislației în vigoare, din care reiese că din odată ce energia termică a fost livrată SA „Termocom” în procedura falimentului, și consumată de aceasta, pârâta are obligația, atât legală, cât și contractuală, de achitare a valorii energiei recepționate.

Prin prisma principiului aplicării uniforme a legislației, în opinia reclamantei este necesar de a se ține cont de jurisprudența națională în litigii similare, cum ar fi decizia Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2012, dosarul nr. 3r-79/12 prin care argumentele similare ale pârâtului au fost respinse ca fiind contrare dispozițiilor legale și contractuale.

Întru soluționarea pe cale amiabilă a litigiului creat, pârâtei i-a fost expediată o pretenție nr. 37/1866 din 03.12.2012, însă aceasta nu a fost satisfăcută.

Ulterior, la 12 iunie 2015, SA „CET-2” și-a redus cuantumul pretențiilor din acțiune indicând de asemenea că, întru executarea prevederilor Legii nr. 188 din 28.09.2014, cu privire la unele măsuri referitor la procedura falimentului Societății pe Acțiuni „Termocom”, la 21 noiembrie 2014, SA „CET-2” (Cumpărător) a semnat cu SA „Termocom” în procedura falimentului (Vânzător) contractul de vânzare-cumpărare nr. 1 a subansamblului funcțional al SA „Termocom” în procedura falimentului.

Prin încheierea irevocabilă a Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2014, contractul nominalizat a fost confirmat și, respectiv, a intrat în vigoare la 01 decembrie 2014.

În temeiul art. 1 alin.(5) al Legii nr. 188 din 28.09.2014, în cazul încheierii contractului de vânzare-cumpărare sub ansamblului funcțional de către SA „CET-2”, obligația de achitare a prețului se va stinge prin compensare cu creanța acesteia, în calitate de creditor al masei, față de SA „Termocom” în procedura falimentului, în limita valorii acestei creanțe la data încheierii contractului.

După înaintarea acțiunii, o parte din datoria pentru energia termică în apă caldă și apă de adaos pentru rețeaua termică furnizată de SA „CET-2” către SA „Termocom” în luna iulie 2012 în mărime de 3 676 266,62 de lei a fost stinsă prin compensare în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 21.11.2014 a subansamblului funcțional al SA „Termocom” în procedura falimentului și a actului nr. 1 privind stingerea creanței prin compensare din 05.03.2015.

Conform certificatelor secției contabilitate și finanțe a SA „CET-2” nr.45/04 din 11.06.2015 și nr.46/04 din 11.06.2015, la 11 iunie 2015 datoria SA „Termocom” în procedura falimentului pentru energia termică în apă caldă și apă de adaos pentru rețeaua termică livrată în luna iulie 2012 conform contractului nr. 1 din 14.03.2011 constituie 524 732,76 de lei, inclusiv 4 467,81 de lei TVA.

Suma datoriei de 524 732,76 de lei, la 11 iunie 2015, reprezintă datoria pentru energia termică în volum de 885,0 Gcal în sumă de 520 264,95 de lei, ce a fost de fapt livrată de SA „CET- 2” și consumată de SA „Termocom”, dar unilateral și în

mod declarativ nu a fost acceptată spre achitare de către aceasta din urmă și, respectiv, TVA în sumă de 4 467,81 de lei.

Pe parcursul examinării cauzei, prin decizia Camerei de înregistrare din 16.06.2015 a fost înregistrată modificarea și redenumirea a SA „CET-2” în SA „Termoelectrica”.

Prin hotărârea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica” și a fost încasat din contul SA „Termocom” în procedura falimentului suma de 524 732,76 de lei cu titlu de datorie și 15 741,98 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar în total suma de 540 474,74 de lei.

Prin hotărârea suplimentară a Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 27 iulie 2016, cerințele reclamantei SA „Termoelectrica” în partea încasării diferenței sumei de 3 676 266,62 de lei care a fost achitată de SA „Termocom” pe parcursul examinării cauzei din suma de 4 200 999,38 lei, s-au respins ca neîntemeiate.

La 02 februarie 2016, SA „Termoelectrica” a contestat cu apel hotărârea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016.

La 29 aprilie 2016, SA „Termocom” în procedura falimentului a contestat cu apel hotărârea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2016, a fost primit spre examinare apelul declarat de SA „Termoelectrica”. A fost respinsă cererea de repunere în termen a apelului declarat de SA „Termocom” în procedura falimentului împotriva hotărârii Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău, din 20 ianuarie 2016. A fost restituită cererea de apel depusă de SA „Termocom” în procedura falimentului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, a fost admisă cererea de apel depusă de SA „Termoelectrica”, casată hotărârea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 20 ianuarie 2016 în partea compensării cheltuielilor de judecată și emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere integrală a pretenției. În rest hotărârea a fost menținută. A fost casată hotărârea suplimentară din 07 iulie 2016 în partea respingerii pretențiilor ”ca neîntemeiate”. În rest hotărârea suplimentară a fost menținută.

La 03 august 2017, SA „Termocom” în procedura falimentului a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea reclamantei să fie respinsă.

În motivarea recursului declarat, SA „Termocom” în procedura falimentului a reiterat motivele de fapt ale cauzei și a invocat că instanța de apel la pronunțarea deciziei a interpretat în mod eronat legea.

La 24 aprilie 2018, SA ”Termoelectrica” a depus o referință la cererea de recurs, prin care a solicitat să fie considerat inadmisibil recursul declarat de SA ”Termocom”.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, referință, în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către SA „Termocom” în procedura falimentului, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a

normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de SA „Termocom” în procedura falimentului, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentei, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de SA „Termocom” în procedura falimentului.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către SA „Termocom” în procedura falimentului.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Svetlana Filincova,

Judecători

Dumitru Visternicean,

Iuliana Oprea